№ 28, თბილისი, 1941 წ. კვირა, 9 ნოემბერი, გამოცემის წელი XVIII. გამომცემლობა „კომუნისტი“, ფასი 50 კ.

ნიანგი

14/XI 41 № 369

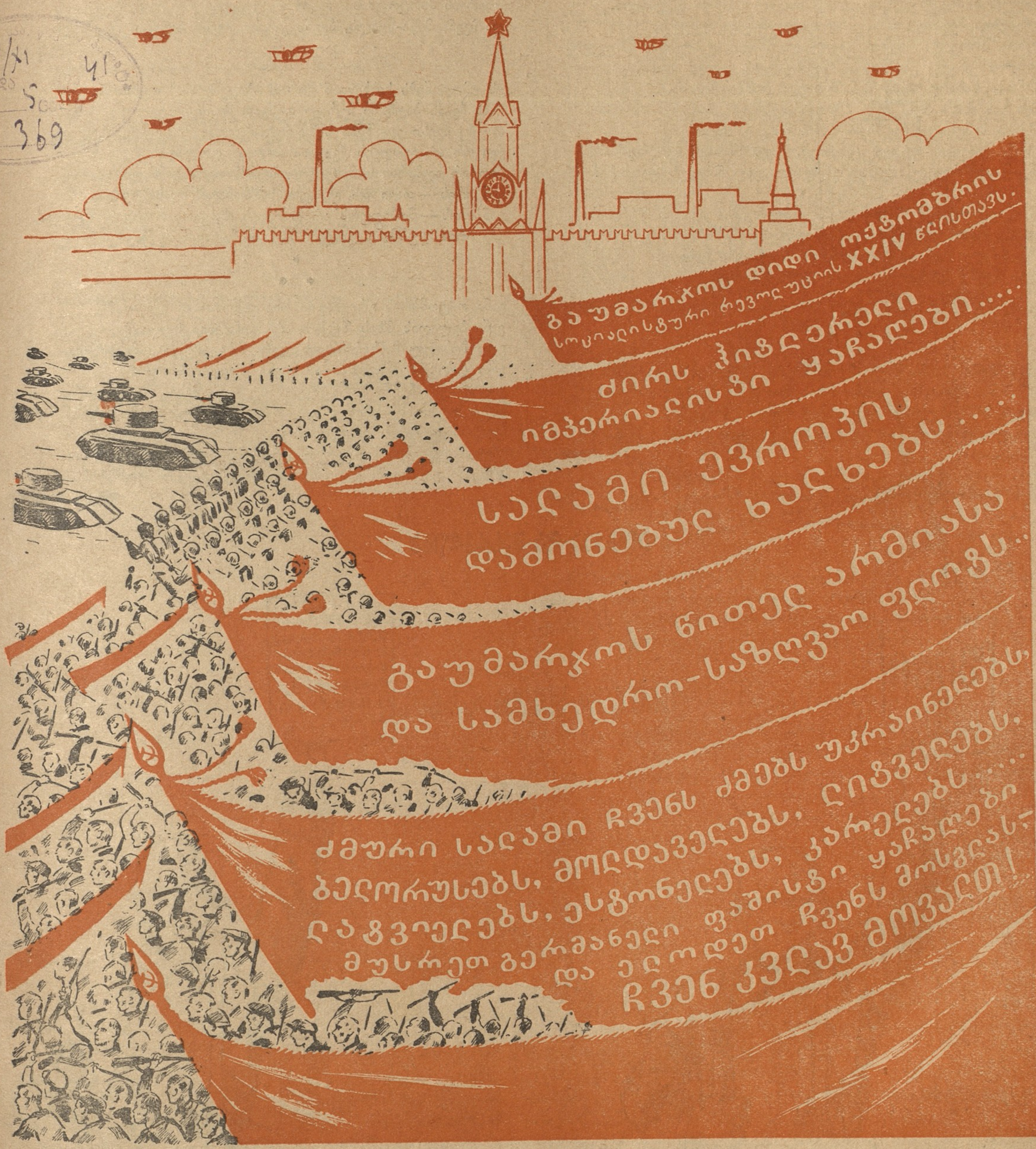

დიად ოქტომბრის ოცდაოთხ წლისთავს
კლდესავით მტკიცედ შეხვდა ქვეყანა,
ბელადის სიტყვამ მტერთან ბრძოლაში
მილიონები გამოიყვანა.

და ვინც ფაშისტთა უღლის ქვეშ მოჰყვა,
არ მოუხაროს ვერაგ მტერს ქედი —
მოსპობს ფაშისტებს ჩვენი არმია, —
ურყევი არის დღეს ეს იმედი.

სამშობლოს იცავს ხალხი მედგარი
ერთი შეგნებით, გრძნობით და აზრით, —
— სიკვდილი მტერს და დასამარება!
მტერს გაცოფებულს შურით და ბრაზით.

საოქტომბრო

კაცობრიობის დიდების და სიხარულის მთესველო,
მსოფლიოს მეექვსედზედა, მზის ნათელ სხივთა მკვესელო,
ჩაგრულთა ბედნიერების დიადი დროშის გამშლელო,
ხალხთა ბორკილის მსხვრეველო და მეფის ტახტის დამშლელო!
კრემლის ურყევი კოშკების მწვერვალთა სიმაღლიდანა,
უჭკნობი სიხარულისა, შენ შესძელ ქოხში მიტანა,
სიმღერას ძალა შენ მიეც, შრომას-უშრეტი ხვავია,
შეჰქმენ სიმტკიცე ქვეყნისა — მანამდე უნახავია,
ლენინ-სტალინის გულის ცეცხლს, მათს სიმხნეს ფოლადისასა.
შენგან აღმართულ ალამად ვხედავთ, ვით ნათელს დღისასა.

შენ აღფრთოვანებ მშრომელებს, გულს ამჭმუნვარებ მტრისასა,
დიდება ოცდაოთხ წლისთავს — დიადი ოქტომბრისასა,
ბრწყინვალე თარიღს, დიდება და აღტაცება მარადი,
მიიღე ჩვენი სიმტკიცის მეოცდაოთხე პარადი.

*
* *

თუმც შენსა ზეიმს წლევანდელს, სხვა პირობებში ვატარებთ,
მაგრამ მას მაინც სხივჭარბი მზის მოსვლის ზეიმს ვადარებთ,
რადგან სამშობლოს თავისი დიადი ვალის შეგნება,
დღეს უფრო მეტის სიმტკიცით აქვს და ყოველთვის ექნება.

დღეს, როცა მტერი ვერაგი ჩვენი ოჯახის ალაყაფს,
თოფის კონდახს სცემს, მოიწევს, და გვემუქრება ამაყად,
როცა ჩვენს ნაშენს, ნაოფლარს, ჩვენს მყუდროებას და შვებას,
უპირებს პირცოფიანი შავბნელ უფსკრულში ჩაშვებას,
და ჩვენს მიწა-წყალს, ჩვენს ყანებს, ჩვენს ბაღებს, მთებს და
ველებსა,

ის უპოტინებს სისხლიან ვერაგ მტაცებლის ხელებსა,
როს ჩვენს ბაღჩაში მყრალ დინგით მოიწევს ველურ ტახივით,
(თუმც ჩვენი ჯავშნის სიმაგრეს ასკდება უნდილ კვახივით),
როგორ არ აღსდგეს ქვეყანა მთლიან ფოლადის კლდესავით,
ვით არ აღმართოს მახვილი—მტრისათვის განალესავი,
ვინ არის — თავი არ დასდოს სამშობლოს დასაცავადა,
ვინ არის — მომხდურს არ დახვდეს ამდგარი რისხვის ზვავადა,
ვინ არის დუშმანს დილის მზე არ ჩაუსვენოს შავადა?

*
* *

განა ოქტომბრის გრიგალში არა გვწრთობია გულია?
განა ბელადის მზის შუქით არ აგვნთებია სულია?
განა მოსეულ მტრებისთვის ჯერ არ გვილეწავს მახვილი,
განა ცას არა სწვდენია აწ ჩვენი ძლევის ძახილი?
ყოველთვის ჩვენი სიმტკიცე, სიმტკიცეს ჰგავდა კლდისასა,
დღეს უფრო მჭიდრო რიგებით ვლეწავთ ურდოებს მტრისასა,
ცოფიან ფაშიზმს დავუხშობთ იმ შუქს ნათელი დღისასა,
და გამარჯვების სიმღერით დროშებს აღვმართავთ მზისასა,
ბრწყინვალე ზეიმს გადვიხდით, ბრწყინვალე ოქტომბრისასა.

ფარსადანი

აღთქმა და შესრულება

ნახ. დონისა

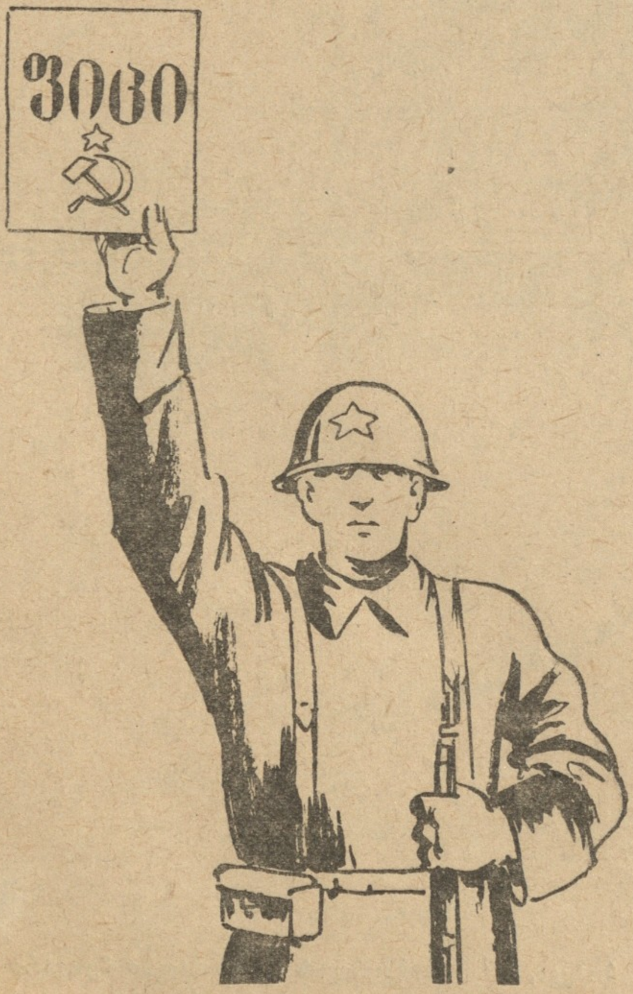

1940 წლის 7 ნოემბერს.

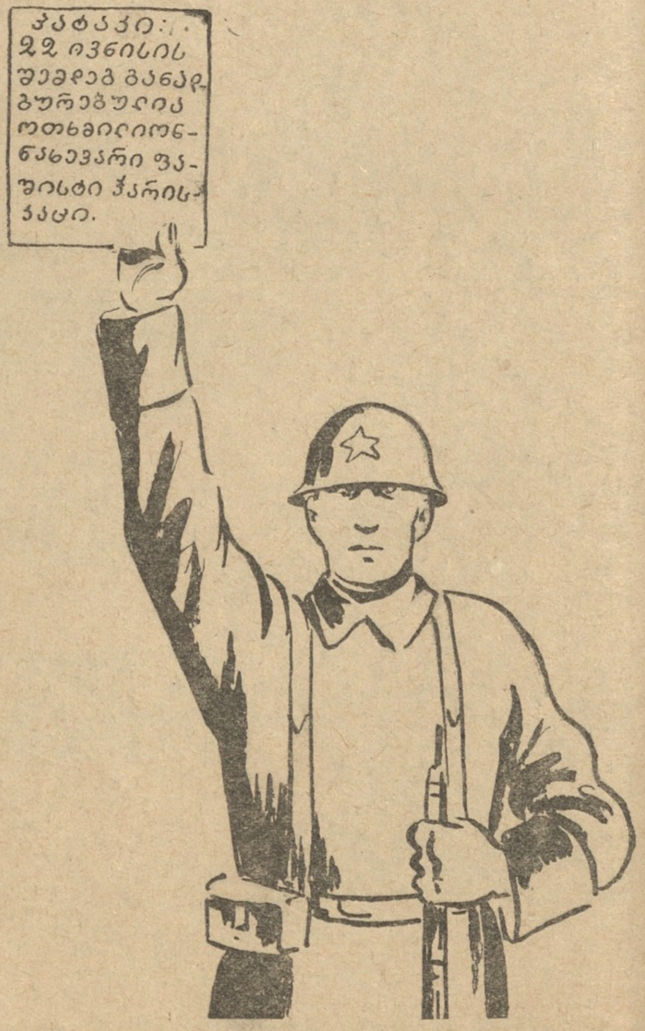

1941 წლის 7 ნოემბერს.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გაცრუებული იმედი

ფინელმა გენერლებმა აგვისტოში ლენინგრადის აღების იმედით განაცხადეს, რომ სექტემბრის 1-ლ რიცხვებში სასტუმრო „ასტორიაში“ შესდგება გაერთიანებული ბანკეტი ბატონ გერმანელთა და ფინელ ოფიცრებისაო. ლენინგრადის გმირმა დამცველებმა ჩაფუშეს მათი იმედი.

გაზეთებიდან.

მანერჰეიმმა იფიქრა ლენინგრადს ვესტუმრებით
და შემდეგ მოსკოვისაკენ სიამით დავიძრებით!

იფიქრა და შესაფერი გასცა ბრძანება „ბრძნულია“,
სთქვა დადგა ჟამი ქეიფის, არ დაიჩაგროთ გულია

რასაცა შესჭამთ თქვენია, რაც არა დაკარგულია,
იცოდეთ პირველ სექტემბერს ზეიმი დანიშნულია,

გენერალი ფონ ლეები თავის ამალა-კრებულით
ლენინგრადს შემობრძანდება უფლისგან მირონცხებული

ჩვენც დატვირთული ნივთებთა ასეულ ჯორკიდებულით
სასტუმრო „ასტორიაში“ შევხვდებით გამარჯვებულნი.

გადავკრავთ სადღეგრძელოებს პირველად ფიურერისას,
რომლისგან დამსახურებით ლოცვა-კურთხევა გველირსა

შემდეგ შექებას დავიწყებთ არიელთ ულვაშ-წვერისას
ბოლოს ჩვენც მოგვიხსენებენ დამცველთ ფინელთა ერისას.

ფიქრი სხვა არის, საქმე სხვა, შუაა დიდი ზღვარია,
და ბაქი-ბუქა გენერალს თავს დასცეს შიში ზარია.

დ. ჯავშანიძე

შეცდა

გერმანიაში მოსახლეობის უმრავლესობა გაზეთებს არ კითხულობს, რათა თავი აარიდონ ჰებელსის ჭორებს.

ნახ. ს. ნადარეიშვილისა

გაზეთის გამყიდველი (მოქალაქეს) როგორც იქნა დღეს თქვენი სახით პირველი მკითხველი მოვიდა ჩემთან.

— მე გაზეთის მყიდველი გახლავართ და არა მკითხველი. აი, რა დანიშნულებისათვის ვყიდულობ თქვენს გაზეთს...

პატარა მოთხრობები

წამოცდა

„ფიურერთან“ საუზმის დროს გენერალი ბორმიკბერგი იმყოფებოდა, რომელიც სამსახურის საქმეებზე აღმოსავლეთის ფრონტიდან ბერლინში ჩასულიყო. იგი ფიურერის პირად მეგობრად ითვლებოდა და ჰიტლერს განეზრახა მასთან შეხვედრა.

საუზმის დროს სტუმარმასპინძელმა მაგარი სასმელების საკმაო რაოდენობა „გაშინჯეს“ და შეზარხოშებულნი მეგობრულად „აელურტულდნენ“. ბოლოს ფრონტიც მოიგონეს.

— რომელ ფრონტზე იმყოფებოდი მეტნაწილად? — ჰკითხა „ფიურერმა“.

— სამხრეთ-დასავლეთის.

— როგორ მიდის ჩვენი ჯარების მიერ უკრაინის ათვისების საქმე?

— ჩინებულად: ასი ათასობით ჯარისკაცი სამუდამოდ დარჩა თითოეული ქალაქის მისასვლელებთან.

გამოსავალი

გრაფი მუდრეგშტეინი აგარაკზე საკუთარ მდიდრული სასახლის შეკეთებას შეუდგა. გაზაფხულის დღეები იყო. მუშები გაფაციცებით მუშაობდნენ.

— ივლისის პირველ რიცხვებში ყველაფერი მზად უნდა იყოს! — ბრძანა მუდრეგშტეინმა.

— რატომ ჩქარობს მუდრეგშტეინი? — იკითხა ვიღაცამ.

— ალბად დიდკაცის სტუმრობას მოელის.

— თითონაც ხომ დიდკაცია და სხვას რალად ელოდება ასეთი გულმოდგინებით?

— დიდზე დიდი კაცი უნდა მოვიდეს.

— ვინ?

— არ გაგიგიათ? ამ ზაფხულზე ფიურერი აპირებს რამდენიმე დღით მუდრეგშტეინთან სტუმრობას.

— განსაკუთრებული ყურადღება საბანაო აუზს მიაქციეთ. — გააფრთხილა მუდრეგშტეინმა სამუშაოს უფროსი.

— საბანაო აუზი ყველაზე საუკეთესოდ შევაკეთოთ. ფერადი მარმარილო ბოსფორიდან მოტანილ თეთრი მარმარილოს ქვებით უნდა შევცვალოთ. — გააფრთხილა ოსტატი სამუშაოს უფროსმა.

სახლი შეაკეთეს და დარბაზები ხელოვნების სხვადასხვა ნიმუშებით მორთეს. აბაზანაც უკვე მზად იყო, მაგრამ ოსტატმა სამუშაოს უფროსს საშინელი ამბავი მოუტანა:

— ხომ იცით ჰერ, აბაზანა რისთვის შევაკეთეთ განსაკუთრებული ზრუნვით?

— ვიცი და თქვენც გაგიმარტეთ რამდენჯერმე: ფიურერს უყვარს ცურვა, ბანაობა...

— დიახ, მეც მაგას ვამბობ... მაგრამ საუბედუროდ ჩვენ გაგვიძნელდება მისი სურვილის დაკმაყოფილება. ჩვენს სოფლის ახლოს ტყეები გაიჩეხა და წყალი, რითაც ჩვენი აუზი მარაგდებოდა, სავსებით დაშრა.

— სხვა წყალი უნდა გამოვიყვანოთ. შორი მანძილიდან. გააფრთხილეს მუშები.

— შეუძლებელია. ვერ მოვასწრებთ. — ამბობდნენ მუშები.

— აუცილებელია. — თქვა ოსტატმა.

— არ არის საჭირო! — თქვა მოხუცმა მუშამ.

— როგორ ბედავ! ფიურერი გვესტუმრება. თქვენ ხომ იცით, რომ მას უყვარს ბანაობა.

— სისხლში!.. — იყო პასუხი.

მ — ზა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ევროპის ქუჩებში

„ევროპის ქალაქებში მცხოვრებლებს გერმანელები ართმევენ თბილ ტანსაცმელს".

ნახ. გ. ლომიძისა

გერმანელი ოფიცერი:—რა გაშინებს? ჩვენ ყაჩაღები არ გეგონოთ, გერმანელი მხედრები ვართ, მაშ გაიხადე პალტო...

ჰიტლერული რაციონი
(გერმანელი ჯარისკაცის დღიურიდან)

მარგარინი და წყალ-წყალა
ბულიონი ხელოვნური,
თაფლი გულის ამრეველი,
განგოლინის მონაწური.
ჰიტლერული რაციონი
სულ ეს არის ყოველთვინა,
შიმშილისგან გამხმარ კუჭთა
უებარი დისციპლინა.

ჩვენს დაჭრილთ და დახოცილთა
ვინ აღრიცხავს სათვალავებს,
უპატრონოდ ჰყრიან მკვდრებს
ვერ ეღირსნენ ვერც საფლავებს.
ამას ჰქვია „ელვისებრი"
სწრაფვა „არიელთა" ჯარის,
ფრონტი აღმოსავლეთისა, —
„უძლეველი" იგი არის.

გადმოაკეთა **სეფედავლემ**

გაახსენეს...

ნახ. ლონისა

— დიახ, ეს იყო 1917 წელს, ოქტომბრის დღეებში მაშინ სიკვდილს იმით გადავრჩი, რომ ძლივს გაქცევა მოვახერხე...

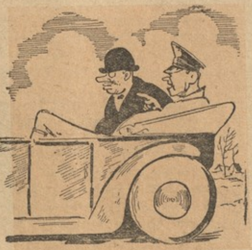

— მართლა? რომელი გზით გაიქეცით?

— კარგად ვეღარ ვცნობილობ, დავაკვირდები და გამახსენდება.

— სწორედ ეს გზა იყო, მაშინ ამ ადგილას კონალამ გადავკოტრ...

— ეშმაკმა დასწყევლოს, მეც გადავკოტრ...

ნამდვილი [illegible]ელი

ნორვეგიაში ერთი ასეთი ამბავი [illegible]

შევიდა გლეხის ოჯახში გერმან[illegible]ი ოფიცერი და ოჯახის პატრონს სასმელ-საჭმელი მოსთხოვა.

— ერთი კილოგრამი პური ძლ[illegible], ეს სამ ბავშვზე უნდა გავანაწილო, სად მაქვს სათქვენო პურ[illegible] განუცხადა გერმანელ ფაშისტს ოჯახის პატრონმა.

— ბრიყვო, რა უფლება გაქ[illegible]ევ გერმანელ არიელის სურვილს? — იყვირა ოფიცერმა და გ[illegible] დააზილა.

— ჩვენც არიელები ვართ, ჰერ[illegible]ულლულა გლეხმა.

— სულელი! — ირონიულად [illegible]სტმა და ერთი წიხლი კიდევ უთავაზა. — ვის გაუგონია, რომ ნ[illegible] არიელი იყოს!

— ფრანგი, ჰერ? ფრანგი ხომ [illegible]რიელი იყოს?

— არც ფრანგი! — წიხლთან [illegible]ლა ფაშისტმა.

— არც ოთხფეხი ცხოველი შ[illegible]ს არიელი? მიპასუხეთ, ჰერ, ნუ განრისხდებით და ეს პური თქვენ[illegible] იყოს.

— რატომაც არა, შეიძლება [illegible]თქვა ოფიცერმა და რამოდენიმე წიხლი კიდევ მისცხო.

— ვირი არ შეიძლება არიელი [illegible] იშლიდა გლეხი.

— არა, ბრიყვო! — განრისხდა [illegible] და წიხლების ფიზკულტურა კვლავ გაიმეორა.

— რას ბრძანებთ, ჰერ, ვირი [illegible] ვინ იქნება არიელი, იმაზე უკეთესად წიხლების ცემა ვინ იცის! [illegible]რვეგიელმა...

გია.

ჰენრიეტას ო[illegible] სინამდვილე
(მიბ[illegible]

ჰენრიეტა ბავშვობიდან
მეოცნებე იყო ქალი.
ფერადებში ეხატვოდა
მას თავისი მომავალი.
გასათხოვრის ასაკს იგი
გულისძგერით მოელოდა, —
ხან ადრიდა თავს კრიმშილდას,
ხან ვერტერის იყო ლოტა.
მაგრამ როცა ის დაქალდა,
და მომწიფდა გასათხოვრად,
გერმანიას დაეუფლა
ვერაგ ფაშისტების ხროვა.
ჩამობნელდა უცებ ზეცა, —
არც ოცნება, არც იმედი,
აღარ დაჰრჩა ხალხს ნუგეში,
ვაების და ცრემლის მეტი.

ქალი მაინც გულუბრყვილოდ
კვლავ ფიქრობდა ფარჩეულზე,
ისევ ისე ოცნებობდა
საქმაროზე არჩეულზე:
მოვა კრძალვით, მორიდებით
და მომიტანს ვარდის კონებს,
საალერსო სიტყვებს მეტყვის,
ჩემთვის ლექსებს მოიგონებს.
მაგრამ ერთ დღეს, როს მიჯნურზე
ოცნებობდა კვლავ გოგონა,
თითქოს მეხი დასტეხოდეს,
უხეში ხმა გაიგონა, —
მას მიმართეს დაურიდლად:
— „გესმით ჰენრიეტა ბრებენ!?
საგრილებელ პუნქტში დღეს თქვენ
ცხრა საათზე გიბარებენ!"

ჟირიმელი

თავისუფალი არიელები
ანუ
ორპირი მახვილი

„ფიურერის" არმიაში ერთმანეთს შეხვდა ორი ჯარისკაცი.

— მე ბერლინის უნივერსიტეტში ვსწავლობდი. — თქვა ერთმა.

— მეც იქ ვსწავლობდი.

— მერე, დაამთავრეთ?

— არა, გამომრიცხეს. თქვენ?

— მეც გამომრიცხეს.

— რისთვის გამოგრიცხეს?

— მე მისთვის, რომ გამოცდების დროს ვერ ვუპასუხე კითხვაზე, თუ რა უფლება აქვს გერმანელ მოქალაქეს. თქვენ?

— მე კი მისთვის, რომ სწორედ მაგ კითხვაზე ვუპასუხე.

ს. ი — ძე

საოქტომბრო პაპაკი

ნახ. გ. ლომიძისა

ტყეში, სათვალთვალო ქიმთან, პარტიზანთა შესდგა კრება,
ბჭობდნენ როგორ დაეწერათ საოქტომბრო მისალმება...

წამს გამოჩნდა ფაშისტების ალალი და ჯარიც თანა, —
პარტიზანთა გული მყისვე შურისგებამ აიტანა.
უფროსმა სთქვა: „აბა, მედგრათ! მტერს მუხანათს დავეტაკოთ,
მწამს ვიპოვით აქ ჩვენ სიტყვებს, ოქტომბრისთვის საპატაკოთ.

და მიაგნეს სხარტ გამოთქმას, სიამაყით დასაწერსა,
სამი სიტყვით გამოხატეს: „ვანადგურებთ ვერაგ მტერსა!"

ეროვნული ბიბლიოთეკა

როგორ ვცემდით და ვცემთ მტერს

ნახ. ს. ნადარეიშვილისა

ცხრაასჩვიდმეტში, ოქტომბრის,
რაზმებად დაწყობილები,
რისხვად დავატყდით მეფის ტახტს,
ცარიზმს ვუმტვრიეთ კბილები.

სამოქალაქო ომისა
ხანძარში დავწვით ჩვენ მტრები:
თეთრებთან ერთად დავლეწეთ
მომხდური ინტერვენტები.

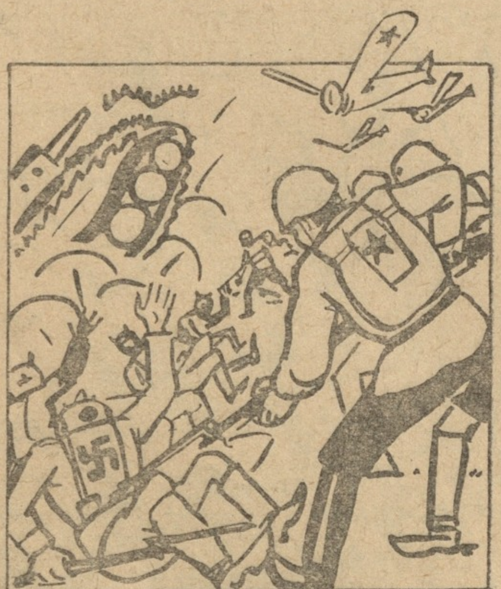

ამ სამამულო ომშიაც
ვლეწავთ მტერს შემოსეულსა,
მალე ვიხილავთ ამ ძაღლებს
ჩვენგან ნაცარმტვრად ქცეულსა.

იტალიურ ტავერნაში

ნახ. ნ. რადლოვისა.

„კროკოდილიდან“

— ჩვენი დუჩესაგან მაინც აილე მაგალითი.

— რაზე მეუბნები?

— თუ არ შეგიძლიან შენი დუქნის პატრონობა, მასავით ნოქრად მაინც დადექი სხვასთან.

სიტყვა და საქმე

ნახ. ი. განფისა

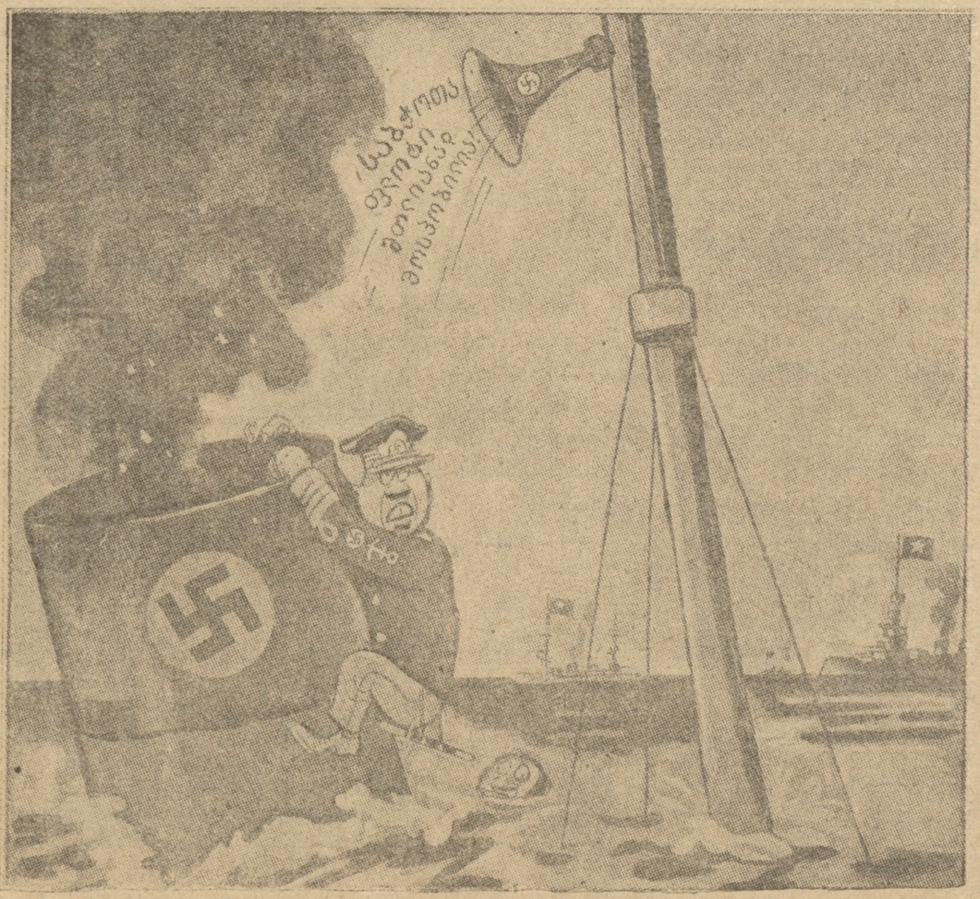

— როგორ მწყინს, რომ ვერ მოვესწრები ამ საინტერესო ინფორმაციის ბოლომდე მოსმენას.

ხელობა იცის

ნახ. გ. ლომიძისა

„გერმანელი ჟურნალისტი ვიგანდი ავრცელებს ჭორებს გერმანიის არმიის „უძლეველობის“ შესახებ“. (გაზეთებიდან).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

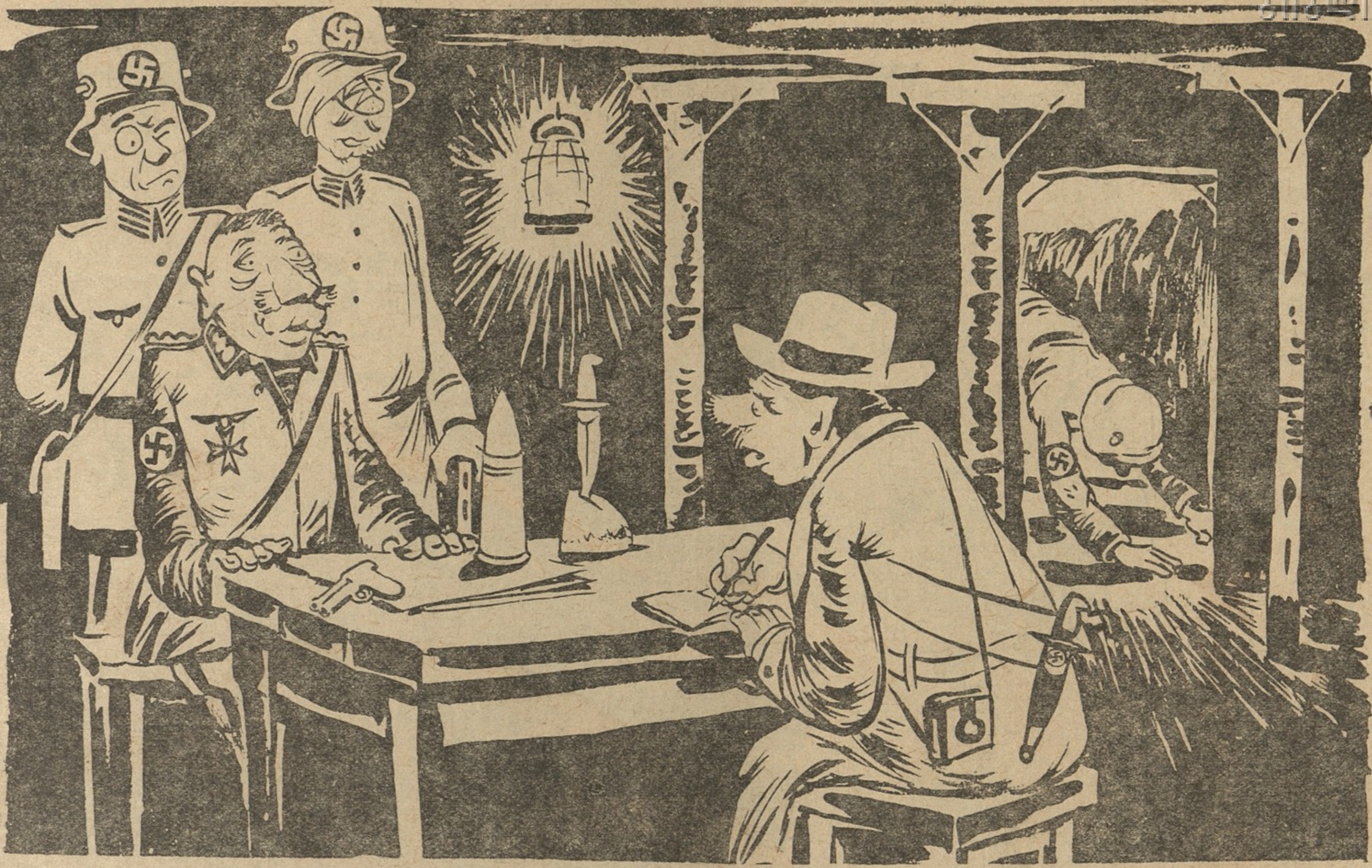

ვიგანდი: — ისე, რომ თქვენი რამოდენიმე დივიზია დაიღუპა დღევანდელ ბრძოლაში, — მაშასადამე მე დავწერ, რომ თქვენ ბრწყინვალედ გაიმარჯვეთ და დაღუპეთ საბჭოთა თორმეტი დივიზია.
გერმანელი სარდალი: დიახ, ასე, თან ისიც დაუმატეთ, რომ ჩვენ ზარალი არ მოგვსვლია.
ვიგანდი: — ვიცი ჰერ, გერმანელი ჟურნალისტის ხელობა კარგად ვიცი.

გერმანელი ჯარისკაცის ბედნიერება

გერმანელთა მედპერსონალს აკრძალული აქვს ფრონტზე აკრიბოს ისეთი დაჭრილები, რომლებიც მკურნალობის შემდეგ ჯარისკაცებად აღარ გამოდგებიან. (გაზეთებიდან).

აღმოსავლეთის ფრონტზე დაჭრილმა გერმანელმა ჯარისკაცმა შემდეგი შინაარსის წერილი გაგზავნა სახლში: „გიხაროდეთ ჩემო საყვარელო დედ-მამავ და ცოლშვილო. მე ისე დავიჭერი, რომ მორჩენის შემდეგ ფრონტზე გასაგზავნად აღარ გამოვდგები. ცალი ხელი და ფეხი მომაწყვიტა ქვემეხის ყუმბარამ. ჯერჯერობით საველე ლაზარეთში ვიმყოფები. მკურნალობის შემდეგ, პირდაპირ სახლში წამოვალ, მართალია დავიჭერი, მაგრამ ამ ხნის განმავლობაში ჩემ „შრომას“ უქმად არ ჩაუვლია ვაჟკაცობისა და გულადობის გამოჩენისათვის (მოხუცების, ქალების და ბავშვების დაწიოკებასა და გაძარცვისათვის არ დამიზოგავს თავი!) ერთი ჯვარი უკვე მივიღე. ბლომად მაქვს ნაძარცვი. ხშირად ოფიცრებსაც უზიარებთ, რადგან გვაძლევენ უფლებას გავიდეთ ქალაქში, სოფლებში და წავართვათ მოსახლეობას თუ რამ საუკეთესო ნივთი გააჩნიათ.

იმედი მაქვს, რომ მორჩენის შემდეგ ასეთი დამსახურებისათვის ფიურერის და სახელმწიფოს წინაშე მეორე ჯვარსაც მომცემენ.

იყავით კარგად. მელოდეთ, მალე გაგახარებთ ჩემი მოსვლით. თქვენი კარლი“.

კარლისაგან ასეთი წერილის მიღებამ ოჯახი აღაფრთოვანა. მართალია ინვალიდია, მაგრამ ცოცხალი ხომ არის. ესეც დიდი იმედია ოჯახისათვის.

გერმანიის საველე ჰოსპიტლიდან დაჭრილები გადაჰყავდათ. მგზავრთა შემადგენლობა ათვალიერებდა დაჭრილებს. უეცრად ერთი გენერალი შედგა. დაიწყო ყვირილი, პირზე დორბლი მოსდიოდა და ფეხებს აბაკუნებდა. ყველანი გაშტერებული მისჩერებოდნენ და ხმას არავინ იღებდა.

— ეს სახელმწიფოს და ფიურერის ღალატია! — დაიღრიალა გენერალმა.

— რამდენჯერ იყო გაფრთხილება, რომ არ იქნეს აკრეფილი ისეთი დაჭრილები, რომლებიც მკურნალობის შემდეგ ფრონტზე დასაბრუნებლად აღარ გამოდგებიან, ეგენი მუწუკებია, ზედმეტი ბარგია სახელმწიფოსი და ამიტომ არ ღირს მათზე შრომის დაკარგვა და ხარჯის გაწევა. მოგვეცით საჩქაროთ, ვინც არ ასრულებს გერმანიის უმაღლესი სარდლობის ბრძანებას, ეხლავე დავხვრეტავთ! — დაიღრიალა გენერალმა და პირიდან დორბლები გადმოსცვივდა.

ისევ სიჩუმე იყო. ხმას არავინ იღებდა. ალბათ გრძნობდნენ დანაშაულს სახელმწიფოს და ფიურერის წინაშე.

დამთავრდა დაჭრილების გადაყვანა.

ოჯახი გულის ფანცქალით მოელოდა კარლს და ყველას ეზოსაკენ ეჭირა თვალი, მაგრამ კარლი არსად სჩანდა. კარგა ხანია ის განისვენებდა რუსეთის ველებზე, როგორც სახელმწიფოს „ზედმეტი“ ბარგი.

ვ. გ-ლი

სარედაქციო კოლეგია

რედაქციის მისამართი ჟორესის ქ. № 5.

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 1941 წ. 10/XI. ბეჭდვითი სიტყვის კომბინატი. გამომც. № 64. შეკვეთა № 1609. უე 42152. ტირაჟი 15.000.

41-369

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცოფიანი

ნახ. ს. ნადარეიშვილისა.

ლენინგრადთან მედგარ დარტყმით
რომ აეწვა ზურგის ძვალი, —
ახლა მოსკოვს დაეტაკა,
ეს ქოფაკი — მთელის ძალით.

მაგრამ მას ვერ ელირსება,
გადმოლახოს მტკიცე ზღრუბლი,
აქ, ჩვენს ხიშტზე ჩაემტვრევა
ამ ცოფიანს სქელი შუბლი.